

Geboren rivalen



Jeffrey Archer

# Geboren rivalen

SAGA Egmont

*Geboren rivalen*

Vertaald door Pieter Janssens

Originele titel *Sons of fortune*

Tweede druk oktober 2023

Copyright © 2002, 2023 Jeffrey Archer en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur © Toby Madden

NUR 300

ISBN: 9788726895599 (paperback)

ISBN: 9788726487947 (e-book)

ISBN: 9788726488135 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

[www.sagaegmont.com](http://www.sagaegmont.com)

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Voor Alison



Boek een  
Genesis





# 1

Susan plempte haar ijsje kordaat op het hoofd van Michael Cartwright. Het was de eerste keer dat de twee elkaar ontmoetten; dat beweerde Michaels getuige tenminste toen Susan en Michael 21 jaar later trouwden.

Ze waren destijds drie jaar oud en toen Michael begon te huilen, snelde Susans moeder toe om te zien wat er aan de hand was. Het enige wat Susan erover wilde zeggen en wat ze enkele keren herhaalde, was: 'Nou, hij vroeg er toch zelf om?' Susan kreeg een pak voor haar broek. Geen ideaal begin van een romance.

De tweede gedocumenteerde ontmoeting, volgens de getuige, vond plaats toen ze naar de basisschool gingen. Susan verklaarde met een air van alwetendheid dat Michael een huilebalk was en, erger nog, een stiekemerd. Michael vertelde de andere jongens dat hij zijn Graham-koekjes zou delen met iedereen die bereid was Susan Illingworth aan haar vlechten te trekken. Slechts een enkeling probeerde het nog een keer.

Aan het eind van het eerste jaar kregen Susan en Michael gezamenlijk de klasseprijs. Dat leek hun lerares het verstandigste, wilde ze opnieuw een ijsincident voorkomen. Susan vertelde haar vriendinnen dat Michaels moeder zijn huiswerk maakte, waarop Michael antwoordde dat ze het in elk geval in zijn handschrift deed.

De rivaliteit duurde op de middelbare school onverminderd voort, tot ze naar verschillende universiteiten gingen, Michael naar Connecticut State en Susan naar Georgetown. Vier jaar lang deden ze hun uiterste best om elkaar te ontlopen. De eerstvolgende gelegenheid dat hun wegen elkaar kruisten was ironisch genoeg bij Susan thuis, toen haar ouders een afstudeerfeest voor hun dochter gaven. De grootste verrassing was niet dat Michael de uitnodiging aannam, maar dat hij kwam opdagen.

Susan herkende haar oude rivaal niet meteen, deels omdat hij tien centimeter was gegroeid en voor het eerst langer was dan zij. Pas toen ze hem een glas wijn aanbood en Michael opmerkte: 'Je hebt het ditmaal in elk geval niet over me heen gegoooid,' realiseerde ze zich wie die lange, knappe man was.

'O god, ik heb me afschuwelijk gedragen,' zei Susan, in de hoop dat hij het zou ontkennen.

'Ja, dat kun je wel zeggen,' zei hij, 'maar ik denk dat ik het verdiende.'

'Nou en of,' zei ze, op haar tong bijtend.

Ze kletsten als oude vrienden en het verraste Susan hoe teleurgesteld ze was toen een jaargenote van Georgetown zich bij hen voegde en met Michael begon te flirten. Ze spraken elkaar die avond niet meer.

Daags daarna belde Michael op en nodigde haar uit om mee te gaan naar *Adam's Rib* met Spencer Tracy en Katherine Hepburn. Susan had de film al gezien, maar nam de uitnodiging toch aan en ze kon niet geloven hoe lang ze bezig was met het passen van verschillende jurken voordat hij arriveerde voor hun eerste afspraakje.

Susan genoot van de film, al zag ze hem voor de tweede keer, en ze vroeg zich af of Michael een arm om haar schouder zou slaan toen Spencer Tracy Katherine Hepburn kuste. Hij deed het niet, maar toen ze uit de bioscoop kwamen, pakte hij haar hand terwijl ze de straat overstaken en liet die pas los op het moment dat ze de ijssalon bereikten. Daar hadden ze hun eerste ruzie, nou ja, onenigheid. Michael vertelde dat hij in november op Thomas Dewey zou stemmen terwijl Susan duidelijk maakte dat ze wilde dat Harry Truman in het Witte Huis zou blijven. De ober zette een coupe ijs voor Susan neer. Ze staaarde ernaar.

‘Waag het niet,’ zei Michael.

Susan was niet verbaasd toen hij daags daarna belde, al had ze ruim een uur naast de telefoon gezeten en gedaan alsof ze las.

Michael had die ochtend tijdens het ontbijt tegen zijn moeder gezegd dat het liefde op het eerste gezicht was.

‘Maar je kent Susan al jaren,’ merkte zijn moeder op.

‘Nee, mama,’ antwoordde hij. ‘Ik heb haar gisteren voor het eerst ontmoet.’

Beide ouderparen waren opgetogen maar niet verbaasd toen ze zich een jaar later verloofden; ze hadden tenslotte nauwelijks een dag zonder elkaar doorgebracht sinds Susans afstudeerfeest. Beiden hadden binnen enkele dagen na hun afstuderen een baan gevonden, Michael als junior medewerker bij de Hartford Life

Insurance Company en Susan als geschiedenislerares op Jefferson High en ze besloten in de zomervakantie te trouwen.

Wat ze niet voorzien hadden, was dat Susan tijdens de huwelijksreis zwanger zou worden. Michael kon zijn opgetogenheid bij de gedachte dat hij vader zou worden niet verbergen en toen dokter Greenwood hun in de zesde maand vertelde dat het een tweeling was, was hij helemaal blij.

‘Nou, dat lost in elk geval één probleem op,’ was zijn eerste reactie.

‘Wat dan?’ vroeg Susan.

‘De een kan Republikein zijn en de ander Democraat.’

‘Niet als het aan mij ligt,’ zei Susan, over haar buik wrijvend.

Susan bleef lesgeven tot de achtste maand, die toevallig samenviel met de paasvakantie. Op de achtentwintigste dag van de negende maand ging ze met een koffertje naar het ziekenhuis. Michael nam vrij van zijn werk en voegde zich enkele minuten later bij haar, met het nieuws dat hij tot account executive was bevorderd.

‘Wat houdt dat in?’ vroeg Susan.

‘Het is een dure benaming voor verzekeringsagent,’ vertelde Michael haar, ‘maar er zit een kleine salarisverhoging aan vast en dat kunnen we wel gebruiken nu we met zijn vieren zijn.’

Zodra Susan goed en wel op haar kamer was stelde dokter Greenwood voor dat Michael tijdens de bevalling op de gang zou wachten, aangezien een tweeling wel eens complicaties opleverde.

Michael ijsbeerde door de lange gang. Bij het portret van Josiah Preston dat aan het eind van de gang aan de muur hing draaide hij zich om en keerde op zijn schreden terug. Tijdens de eerste van deze afstandsmarsen bleef Michael niet staan om de lange biografie onder het portret van de stichter van het

ziekenhuis te lezen, maar tegen de tijd dat de dokter door de klapdeuren kwam, kende Michael de hele levensloop van de man van buiten.

De in het groen geklede gestalte kwam langzaam naar hem toe voordat hij zijn mondkapje afdeed. Michael probeerde zijn gezichtsuitdrukking te peilen. Het was in zijn beroep een pluspunt als je uitdrukkingen kon ontcijferen en gedachten kon lezen; als je een levensverzekering wilde verkopen, moest je mogelijke vragen die een potentiële klant kon hebben, kunnen voorzien. Maar op het punt van deze levensverzekering verraadde de dokter niets. Toen ze oog in oog stonden, glimlachte hij en zei: ‘Gefeliciteerd, Mr. Cartwright, u hebt twee gezonde zoons.’

Susan was bevallen van twee jongens, Nathaniel om 4.37 uur en Peter om 4.43 uur die middag. Het daaropvolgende uur knuffelden de ouders hen om beurten, tot dokter Greenwood zei dat moeder en de kinderen beter wat konden gaan rusten. ‘Twee kinderen voeden zal uitputtend genoeg zijn. Ik zal ze vanavond allebei naar de afdeling Speciale Zorg laten overbrengen,’ voegde hij eraan toe. ‘Niets om u ongerust over te maken; dat doen we altijd met een tweeling.’

Michael ging met zijn twee zoons naar de afdeling, waar hij opnieuw op de gang moest wachten. De trotse vader drukte zijn neus tegen de glazen scheidingswand tussen de gang en de rij wiegen, staarde naar de slapende jongens en had liefst alle voorbijgangers verteld: ‘Ze zijn allebei van mij.’ Hij glimlachte naar de zuster die naast hen stond en een wakend oog hield op de borelingen. Ze deed naamplaatjes om hun piepkleine polsjes.

Michael wist later niet meer hoelang hij daar had gestaan voordat hij ten slotte terugkeerde naar zijn vrouw. Toen hij de deur opende, zag hij tot zijn genoegen dat Susan sliep als een

roos. Hij kuste haar teder op haar voorhoofd. 'Ik kom morgenvroeg terug, lieverd, vlak voordat ik naar mijn werk ga,' zei hij, voorbijgaand aan het feit dat ze niets hoorde. Michael verliet haar, liep de gang door en stapte in de lift, waar hij dokter Greenwood trof, die zijn groene operatiejas had verwisseld voor een sportief jack en een grijze pantalon.

'Waren ze allemaal maar zo gemakkelijk,' zei hij tegen de trotse vader toen de lift op de begane grond aankwam. 'Niettemin wip ik vanavond nog even binnen, Mr. Cartwright, om te kijken hoe het met uw vrouw gaat en hoe de tweeling het maakt. Niet dat ik problemen verwacht.'

'Dank u wel, dokter,' zei Michael. 'Dank u wel.'

Dokter Greenwood glimlachte en zou het ziekenhuis hebben verlaten en naar huis zijn gegaan als hij niet een elegante dame door de draaideur had zien komen. Hij liep snel op Ruth Davenport af.

Toen Michael Cartwright omkeek zag hij dat de dokter de liftdeur openhield voor twee vrouwen, van wie er een hoogzwanger was. De warme glimlach van dokter Greenwood had plaatsgemaakt voor een bezorgde blik. Michael hoopte maar dat deze bevalling even vlot zou verlopen als die van Susan. Hij liep naar zijn auto en probeerde te bedenken wat er nu moest worden gedaan. Hij kon de brede grijns nog steeds niet van zijn gezicht verwijderen.

Het eerste wat hij moest doen was zijn ouders bellen... de grootouders.

## 2

Ruth Davenport had zich er al bij neergelegd dat dit haar laatste kans was. Dokter Greenwood zou het om professionele redenen minder bot hebben gezegd, hoewel hij na twee miskramen in twee jaar tijd zijn patiënt niet zou adviseren nogmaals zwanger te worden. Robert Davenport daarentegen was niet gebonden aan diezelfde beroepsethiek en toen hij hoorde dat zijn vrouw voor de derde keer in verwachting was, was hij uitgesproken bot geweest. Hij stelde simpelweg een eis: 'Ditmaal doe je het rustig aan', een eufemisme voor: doe niets wat schadelijk kan zijn voor de geboorte van onze zoon. Hij wist ook dat het voor zijn vrouw moeilijk, zo niet onmogelijk zou zijn om 'het rustig aan te doen'. Ze was tenslotte de dochter van Josiah Preston en er werd vaak gezegd dat als ze een jongen was geweest, zij en niet haar man president-directeur van Preston Pharmaceuticals zou zijn geworden. Maar Ruth moest genoegen nemen met de troostprijs toen ze haar vader opvolgde als voorzitter van de St. Patrick's

Hospital Trust, een zaak waar de familie Preston al vier generaties lang mee werd geassocieerd.

Hoewel sommigen van de oude garde van het St. Patrick's ervan overtuigd moesten worden dat Ruth Davenport dezelfde kwaliteiten had als haar vader, duurde het slechts een paar weken voordat ze erkenden dat ze niet alleen de energie en de voortvarendheid van de oude heer had, maar dat ze ook zijn niet geringe kennis en wijsheid had geerfd, zoals zo vaak het geval was bij een enig kind.

Ruth was pas getrouwd toen ze al 32 was. Dat kwam zeker niet door een gebrek aan kandidaten, van wie velen tot het uiterste gingen om hun niet-aflatende toewijding aan de erfgename van de Preston-miljoenen te betuigen. Josiah Preston had zijn dochter niet hoeven uitleggen wat fortuinjagers waren; ze was gewoon op geen van hen ooit verliefd geworden. Sterker nog, Ruth begon al te twijfelen of ze óóit verliefd zou worden. Tot ze Robert leerde kennen.

Robert Davenport was van Roche via Johns Hopkins en de Harvard Business School bij Preston Pharmaceuticals terechtgekomen, via wat de vader van Ruth de 'inhaalstrook' noemde. Dat was voorzover Ruths herinnering reikte de modernste uitdrukking die haar vader ooit had gebruikt. Toen hij 27 was, was Robert vice-president geworden en op zijn 33e was hij benoemd tot de jongste vice-voorzitter in de geschiedenis van het bedrijf, een record brekend dat door Josiah zelf was gezet. Ditmaal werd Ruth wel verliefd, op een man die niet overweldigd werd door of diep onder de indruk was van de naam Preston of de Prestonmiljoenen. Toen Ruth opperde dat ze zich voortaan Mrs. Preston-Davenport zou noemen, had Robert slechts gevraagd:



‘Wanneer ontmoet ik die Preston-Davenport die hoopt te verhinderen dat ik je man word?’

Ze waren pas een paar weken getrouwd toen Ruth aankondigde dat ze in verwachting was en de miskraam was bijna de enige smet op een verder verrukkelijk leven. Maar zelfs dat begon te vervagen tot een kortstondige wolk aan een verder strakblauwe lucht toen ze elf maanden later opnieuw in verwachting raakte.

Ruth zat net een bestuursvergadering van de Hospital Trust voor toen de weeën begonnen en ze hoefde met de lift slechts twee verdiepingen af te dalen om dokter Greenwood in staat te stellen de noodzakelijke controle te verrichten. Maar zelfs zijn bekwaamheid, de toewijding van zijn staf en de nieuwste medische apparatuur konden het premature kind niet redden. Kenneth Greenwood wist nog hoe hij als jonge arts voor een soortgelijk probleem had gestaan toen hij Ruth ter wereld hielp en de ziekenhuisstaf een week lang niet geloofde dat het kind in leven zou blijven. En nu, 35 jaar later, maakte de familie dezelfde traumatische gebeurtenis mee.

Dokter Greenwood besloot tot een gesprek onder vier ogen met Mr. Davenport, waarin hij suggereerde dat het misschien tijd werd om over adoptie na te denken. Robert beaamde het schoorvoetend en zei dat hij het met zijn vrouw zou bespreken zodra hij dacht dat ze voldoende was aangesterkt.

Het duurde nogmaals een jaar voordat Ruth een bezoek wilde brengen aan een adoptievereniging, en door zo'n toevallige samenloop van omstandigheden waartoe het lot beslist en waaraan schrijvers niet eens mogen denken, werd ze zwanger op de dag dat ze een plaatselijk weeshuis zou bezoeken. Ditmaal had Robert zich vast voorgenomen ervoor te zorgen dat een

menselijke fout er niet de oorzaak van zou zijn dat hun kind niet ter wereld zou komen.

Ruth nam de raad van haar man ter harte en nam ontslag als voorzitter van de Hospital Trust. Ze vond het zelfs goed dat er een verpleegkundige voor hele dagen zou worden aangenomen – Roberts woorden – om een oogje in het zeil te houden. Mr. Davenport praatte met enkele gegadigden voor de functie en maakte een lijstje van degenen die in zijn ogen aan de eisen voldeden. Zijn definitieve keus echter zou alleen gebaseerd zijn op de vraag of hij ervan overtuigd was dat de kandidaat wilskrachtig genoeg was om ervoor te zorgen dat Ruth zich hield aan haar belofte om het rustig aan te doen en te voorkomen dat ze niet terugviel in haar oude gewoonte om alles te willen regelen wat haar onder ogen kwam.

Na een derde gespreksronde liet Robert zijn keus vallen op Heather Nichol, hoofdverpleegkundige op de afdeling Verloskunde van het St. Patrick's. Hij waardeerde haar nuchtere aanpak en het feit dat ze niet getrouwd was noch gezegend met het soort uiterlijk dat tot gevolg zou kunnen hebben dat dat in de nabije toekomst zou kunnen veranderen. Maar wat de weegschaal definitief liet doorslaan, was dat Miss Nichol al ruim zesduizend kinderen ter wereld had geholpen.

Robert was er bijzonder over te spreken dat Miss Nichol zo snel een eigen plek in het gezin kreeg en met het verstrijken van de maanden kreeg hij er zelfs vertrouwen in dat ze niet opnieuw met hetzelfde probleem zouden worden geconfronteerd. Toen Ruth de vijfde, de zesde en vervolgens de zevende maand zonder problemen doorkwam begon Robert zelfs te denken over mogelijke namen: Fletcher Andrew als het een jongen was en Victoria Grace als het een meisje was. Ruth had maar één wens:

dat, als het een jongen was, hij Andrew zou worden genoemd, maar het enige waarop ze echt hoopte was dat ze zou bevallen van een gezond kind.

Robert was in New York voor een medisch congres toen Miss Nichol hem uit een seminar liet halen om te vertellen dat de weeën waren begonnen. Hij verzekerde haar dat hij de eerste de beste trein terug zou nemen en een taxi naar het St. Patrick's.

Dokter Greenwood had juist de Cartwright-tweeling ter wereld geholpen en verliet net het gebouw toen hij Ruth Davenport door de draaideur zag komen, in gezelschap van Miss Nichol. Hij draaide zich om en haalde de twee vrouwen in voordat de liftdeuren zich sloten.

Nadat hij zijn patiënt in een eigen kamer had ondergebracht, trommelde dokter Greenwood snel het beste team verloskundigen op waarover het ziekenhuis kon beschikken. Als Mrs. Davenport een gewone patiënt was geweest, hadden hij en Miss Nichol het kind kunnen halen zonder een beroep te hoeven doen op extra assistentie, maar na onderzoek realiseerde hij zich dat er een keizersnede nodig zou zijn om het kind veilig ter wereld te brengen. Hij deed in stilte een gebed, zich scherp ervan bewust dat dit haar laatste kans was.

De bevalling duurde ruim veertig minuten. Bij de eerste glimp van het hoofdje slaakte Miss Nichol een zucht van verlichting, maar pas toen de dokter de navelstreng doorknipte, voegde ze er 'Alleluja' aan toe. Ruth, die nog steeds onder algehele verdoving was, kon de opgeluchte glimlach op het gezicht van dokter Greenwood niet zien. Hij verliet haastig de operatiezaal om de gespannen vader te vertellen: 'Het is een jongen.'

Terwijl Ruth rustig sliep werd het aan Miss Nichol overgelaten om Fletcher Andrew naar de afdeling Speciale Zorg te brengen,

waar hij zijn eerste uren samen met enkele andere nakomelingen zou doorbrengen. Nadat ze het kind in zijn wiegje had gelegd liet ze de verpleegkundige op hem letten en keerde terug naar de kamer van Ruth. Ze ging in een luie stoel in de hoek zitten en probeerde wakker te blijven.

Net toen de nacht overging in de dag werd ze met een schok wakker. Ze hoorde de woorden: 'Mag ik mijn zoon zien?'

'Natuurlijk mag dat, Mrs. Davenport,' antwoordde Miss Nichol terwijl ze opstond. 'Ik ga de kleine Andrew halen.' Terwijl ze de deur achter zich dichtdeed, voegde ze eraan toen: 'Ik ben zo terug.'

Ruth deed het nachtlampje aan en wachtte gespannen af.

Terwijl Miss Nichol door de gang liep, keek ze op haar horloge. Het was 4.31 uur. Ze nam de trap naar de vierde verdieping en begaf zich naar de kinderraam. Zachtjes opende ze deur om de slapende baby's niet te wekken. Toen ze de kamer betrad, verlicht door een kleine tl-lamp aan het plafond, richtte ze haar blik op de nachtzuster die in de hoek zat te dommelen. Ze maakte de jonge vrouw niet wakker; dit waren waarschijnlijk de enige momenten tijdens haar dienst dat ze even kon uitrusten.

Miss Nichol liep op haar tenen tussen de twee rijen wiegen door en bleef slechts even staan om een blik te werpen op de tweeling in de dubbele wieg naast die van Fletcher Andrew Davenport.

Ze keek omlaag naar een kind wie het de rest van zijn leven aan niets zou ontbreken. Toen ze zich vooroverboog om het jongetje uit zijn wieg te halen, verstarde ze. Na zo'n duizend bevallingen herken je de dood wel. De bleekheid van de huid en de roerloosheid van de ogen maakten het overbodig om de hartslag te controleren.